

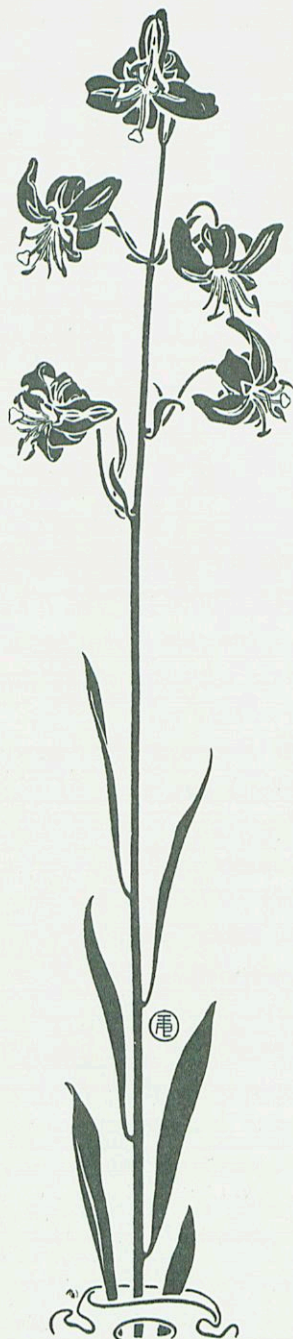
L'IGNASI

Un vell caduc, xaruc,
de rostre magre,
es queixa molt
de la salut
que se li escapa.
Té el color groc
de taronja agra.
Tot ell es dol
en la paraula,
que's de vinagre.
Quan crida fort
perquè el cos
li ho demana,
tot el foc
que porta a dins
cremant li surt
per la mirada.

Malalt i prim
fet una fúria,
s'alça del llit
i amb un parrac
es cobreix l'ànima.
Feix de serments
dintre d'un sac,
només els ulls
tots sols li parlen.

Vell i dolgut,
el seu somriure
encara murri
se'ns encomana
i quan s'emporten
el cos malalt,
cansat de viure,
hi ha quelcom
de dintre nostre
que marxa amb ell.
Déu l'acompanyi!
Malalt i vell,
fruit d'un malson.
Perdem l'Ignasi!

Francesc Ventura i Siqués
Barcelona, 7-II-84

UN DIA DE PLUJA VIST PER UN GOS URBÀ

—Què és, això?—. Va ser el primer que em vaig preguntar en veure que l'aigua, que tan poc m'agradava, m'empaitava allà on fos.

Corria sense alè, carrer amunt, carrer avall, però no podia fugir, no podia evitar que aquella aigua em mullés, com ho havia fet dies passats la que baixà sense avisar d'una finestra.

Em vaig aixoplugar sota un balcó, a resguard de les gotes fredes que durant tanta estona m'havien fet voltar com una baldufa.

Des d'allí podia observar, observar la ziga-zaga dels neteja-parabrises dels cotxes, que tantes altres vegades em feien admirar, però que avui no em podien treure del meu petit món, no em podien impedir de mantenir els ulls oberts per admirar el que era un carrer amb presses.

Vaig aixecar el cap per veure d'on provenia l'aigua que feia anar tan de pressa les persones i a poc a poc els cotxes.

Davant els meus ulls s'estenia un cel gris, fosc, que es posava d'acord amb els edificis, tan diferent del que de vegades havia admirat, que era d'un blau intens. Abçort, vaig abaixar el cap. I la meva atenció es va centrar en un noi que, sota la pluja, corria i corria, tal com jo havia fet instants abans.

Les gotes li baixaven pel front i li relliscaven galtes avall, fins a perdre's en el sòl, on es començaven a formar el que més tard deuriem arribar a ésser basses.

De sobte, i tal com havia començat, va anar parant de ploure, i el sol va lluir entre els núvols, que s'anaven esgarriant.

Vaig sortir del meu refugi, i la resta del dia me la vaig passar voltant pels carrers.

Era el primer cop que havia vist ploure

Maite Balateu i Sarola
8è. d'EGB

QUAN JA NO ES POT FER RES PER EVITAR-HO

S'obren les portes de metall,
apareixen els inquisidors vestits
de mòmia.

Tot és un silenci de cementiri blanc.
A un, sols resta fugir, nu, ribera amunt, sol avall.
Del fusell dels monstres s'escapa foc i plom,
plom i sang,
sang i foc.

El tret esquinça les gotes
i fa llavor dintre l'esquena, recent ferida.
Esclaten a riure tots els impotents
mentre la imatge de la raó
jeu arran de terra, desengrunant la salabor
de la calç.

I plou, i la pluja cau,
forjant estàtues de marbre.

Seguidament torna a caure.
Els núvols se senten ofesos
i ploren fins a esclatar.

Fèlix te Cat

OFICINA MUNICIPAL DE TURISME

Horari:

De 10 a 2 (matí)

De 4 a 8 (tarda)

Diumenges tarda, tancat.

BIBLIOTECA

Horari:

De 6 a 9, cada dia menys dilluns.

De 10 a 1, els dissabtes.

Diumenges i dilluns, tancat.

AJUNTAMENT

D'11 a 3 matí (horari d'estiu)